

Arrest

nr. 180 161 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Ginchi. U bent Oromo van etnische origine. U bent geboren op 14.06.1985 EK (21.02.1993) en was eenentwintig jaar oud toen u uw land van herkomst verliet vanwege uw problemen met de Ethiopische autoriteiten. Uw vader werd gedwongen gerekruteerd door een paramilitaire groepering die voor de Ethiopische autoriteiten werkt. Soms weigerde hij de bevelen op te volgen van de commandanten van Tigray origine. Na een tijd weigerde uw vader verder mee te werken met de paramilitaire groep. Omwille van zijn desertie werd hij tijdens het oogsten aangehouden. Hij werd gedurende anderhalf jaar gevangen gehouden. In het jaar 2000 EK stierf uw vader ten gevolge de medische problemen die hij opliep tijdens de detentie.

Op 23.08.2006 EK (01.05.2014) nam u deel aan de protesten naar aanleiding van de plannen tot uitbreiding van Addis Abeba. Daarbij zou Oromo land naar het hoofdstedelijk gebied worden overgeheveld. De politie opende het vuur tijdens deze protesten. Uw oudere broer C.F. werd daarbij gedood. U werd gearresteerd vanwege uw deelname aan deze protesten. U werd gedurende drie dagen vastgehouden en gefolterd in het politiekantoor van Ginchi. U diende na uw vrijlating enige tijd in het ziekenhuis te blijven voor medische verzorging. Toen de politie te weten kwam dat u op vrije voeten was kwamen ze naar het huis van uw moeder om u opnieuw te arresteren. U vluchtte langs de achterdeur en keek nooit meer om.

Op 04.10.2006 (11.06.2014) verliet u uw land van herkomst met een visum uitgereikt door de Italiaanse ambassade te Ethiopie, opdat u zou kunnen deelnemen aan de halve marathon in Telesia. U vroeg geen asiel aan in Italië maar reisde samen met uw smokkelaar verder naar België. Op 12 juni 2014 (05.10.2014) betrad u het Belgisch grondgebied. Veertig dagen na uw aankomst in België, op 22 juli 2014, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Ethiopië omdat u vreest vermoord te worden. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitsdocument, een attest opgemaakt in België ter staving van uw medische problemen en een attest opgemaakt door een Oromo vereniging neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit van een asielzoeker een kernelement uitmaakt in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van dit fundamentele gegeven dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit voor te leggen. Ter staving van uw identiteit legt u een identiteitsdocument, uw kebelekaart, neer. Betreffende dit document dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van de Ethiopische Kebelekaarten erg onzeker is. Ethiopische documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Ethiopische asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De hierboven gemaakte bedenkingen betreffende de relatieve waarde van Ethiopische identiteitsdocumenten worden bovendien bevestigd na vertaling van de door u neergelegde Kebelekaart. In dit document werd op 04.06.2002 (11.02.2010) gesteld dat u 21 jaar oud was. Uit deze leeftijdsbepaling in 2010 kan afgeleid worden dat u heden ongeveer 27 jaar oud zou zijn, terwijl u op het moment van uw asielaanvraag stelde dat u op 21.02.1993 geboren bent en dus ongeveer 23 jaar oud bent. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u het laatste cijfer van het geboortjaar op dit document nadien overschreven lijkt, om uw geboortjaar met de in België opgegeven leeftijd te doen kloppen. De vaststelling dat de vermeldingen op het door u neergelegde identiteitsdocument niet overeenstemmen met uw verklaringen doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat dit document niet authentiek is en/of uw verklaringen niet stroken met de realiteit.

Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit aantonen op basis van zijn verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw beweringen aangaande uw paspoort, het verlies van dit document en het bekomen van uw kebelekaart allerminst overtuigen.

Zo stelde u op het moment van uw asielaanvraag dat uw paspoort afgenomen werd door de manager van de Ethiopische atletiekfederatie annex smokkelaar. In dit paspoort zouden visumstempels voor India en Saoedi-Arabië staan van respectievelijk 2009 en 2012 GK. De visa zouden geregeld zijn door de manager omdat u in deze landen deelnam aan wedstrijden. Gezien uw bewering dat u in deze landen deelnam aan atletiekwedstrijden is het bijzonder opmerkelijk dat een zoekopdracht naar uw deelname aan wedstrijden in deze landen geen enkel resultaat kent. Wanneer het CGVS u op deze merkwaardige vaststelling wijst en daarbij opmerkt dat uw naam wel bijzonder veel opduikt in de resultatenlijsten van Belgische, ook lokale, wedstrijden stelt u dat deze wedstrijden in India en Saoedi-Arabië een privaat karakter hadden en niet internationaal erkend werden waardoor uw naam nergens gepubliceerd werd. Deze verklaring voor de vaststelling dat uw deelname aan internationale atletiekwedstrijden niet te traceren valt is weinig aannemelijk. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien een atleet deelneemt aan een wedstrijd op enkele duizenden kilometers van zijn thuisland dit geen privaat onderonsje van enkele leden van de plaatselijke sportclub betreft waar als bij toeval een atleet uit Ethiopië verzeild raakt. Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen geuit worden bij uw bewering dat uw manager annex smokkelaar uw paspoort afnam. Gezien u een visum voor Italië had vanwege uw deelname aan een atletiekwedstrijd maar onmiddellijk doorreisde naar België om in dit land, weliswaar

met een veertigtal dagen vertraging, een asielaanvraag in te dienen mag aangenomen worden dat u het belang inzag van het behoud van dit identiteitsdocument. Uw verklaring voor het afgeven van dit persoonlijk en in het kader van uw asielaanvraag belangrijk document aan uw smokkelaar, dat hij u beloofde het document terug te geven maar dit niet deed, dat u niet weet waarom hij dit meenam maar dat u zijn orders steeds opvolgde (cgvs p.10) overtuigen dan ook geheel niet.

Al evenmin overtuigen uw beweringen over de wijze waarop u uw identiteitsdocument (kebelekaart) verkreeg. Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw kebelekaart nog in Ethiopië lag. Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u dat u zelf geen enkel contact met uw familie in Ethiopië heeft omdat het dorp vanwaar u afkomstig bent geen telecommunicatiedekking heeft (cgvs p.14 en 18). Om uw identiteitsdocument te bekomen zou u aan een landgenoot die tijdelijk in België verbleef gevraagd hebben uw familie te contacteren. Uw vriend zou zich naar een dorp naast uw dorp hebben begeven opdat uw zuster hem uw identiteitsdocument kon geven. Gezien uw bewering dat men in uw dorp geen telefoonbereik heeft roept uw bewering dat uw vriend uw familie kon contacteren vanuit een naburig dorp zodat uw zuster uw identiteitsdocument kon afgeven ernstige vragen op. De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de wijze van het verkrijgen van dit identiteitsdocument wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u op het moment van uw asielaanvraag wel stelde dat uw moeder telefonisch bereikbaar is. U beweerde toen immers dat de politie uw moeder opbelde bij uw vrijlating (verklaring cgvs – vraag 3.1). Tijdens het CGVS stelde u hierover dat zij toen thuis in uw dorp was (cgvs p.18).

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u op het moment van uw asielaanvraag verklaarde landbouwer of herder te zijn en slechts vier jaar scholing te hebben genoten. U beweerde dat u na het eerste semester in de vijfde graad van de lagere school het onderwijs voor bekeken hield en stelde uitdrukkelijk geen secundair onderwijs te hebben gevolgd (verklaring dvz – vraag 11). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u aan de middelbare school voor Ginchi studeerde (cgvs p.2). Op uw Facebookprofiel, waarvan een afdruk aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt u ten slotte niet enkel een alumnus van de middelbare school van Ginchi te zijn maar tevens aan de universiteit van Addis Abeba te hebben gestudeerd.

De vaststelling dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument en de wijze waarop u dit document bekam, dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het afgeven van uw paspoort aan uw manager annex smokkelaar, dat u stelt aan internationale atletiekwedstrijden in India en Saoedi-Arabië te hebben deelgenomen hoewel uw naam in dit verband niet wordt teruggevonden en dat u bijzonder weinig consistente tot ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw scholingsniveau ondergraft in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid. Het doet ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw identiteit, uw contacten met uw familie in uw thuisland en uw scholingsniveau.

Verder stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw vader in het jaar 2000 (2007 GK) van de Ethiopische kalender overleed, na een gevangenschap van anderhalf jaar. Uw vader zou aangehouden zijn vanwege zijn desertie uit een paramilitaire groep met banden met de overheid. Na zijn vrijlating zou hij psychische problemen hebben gekend en veel last hebben gehad van neusbloedingen. Toen hij op een nacht opnieuw een neusbloeding kreeg en hij niet naar het hospitaal gebracht kon worden stierf hij (cgvs p.2-3).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u betreffende het overlijden van uw vader geen begin van materieel bewijs neerlegt. Al evenmin overtuigen uw verklaringen hieromtrent. Zo dient te worden opgemerkt dat u aangaande de hechtenis van uw vader en zijn overlijden ten gevolge van zijn detentieomstandigheden op het moment van uw asielaanvraag niets vertelde. Dat u, gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, wel de tijd nam om de naam van een gedode vriend van uw broer te vermelden maar geen gewag maakte van de dood van uw eigen vader (vragenlijst cgvs – vraag 5) roept ernstige vragen op. Wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien gevraagd werd naar de identiteitsgegevens van uw ouders en een eventuele datum van overlijden meldde u nergens het overlijden van uw vader. De geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS betreffende het overlijden van uw vader wordt geheel ondergraven door de vaststelling dat u op 18 december 2014 verklaarde een jongere zuster te hebben van ongeveer drie jaar (verklaring dvz – vraag 17). De vaststelling dat u op het moment van uw asielaanvraag niet enkel het overlijden van uw vader ten gevolge van zijn detentieomstandigheden onvermeld liet, maar dat u ook verklaarde een zuster te hebben die in 2011 werd geboren maakt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw vader in het jaar 2000 EK (2007 GK) overleed nadat hij door de Ethiopische autoriteiten gedurende anderhalf jaar in bijzonder zware omstandigheden werd vastgehouden.

U legt evenmin een begin van materieel bewijs neer wat betreft uw deelname en de deelname van uw broer aan de betoging in de middelbare school van Ginchi, uw hechtenis in het politiekantoor van

Ginchi, uw verblijf in het hospitaal omwille van de ondergane folteringen tijdens uw detentie in het politiekantoor of het overlijden van uw broer door een politiekogel tijdens de demonstratie.

Verder verklaarde u op het moment van uw asielaanvraag dat tijdens de demonstratie te Ginchi uw broer en een vriend van uw broer, B.J., gedood werden. Anderen, zoals uzelf, werden gearresteerd (vragenlijst cgvs – vraag 5). Uit deze verklaring valt af te leiden dat er naast uw broer nog één ander persoon gedood werd. Tijdens het gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat er meer doden vielen. U verklaart dat uw broer en andere demonstranten, vrienden van hem, werden gedood (cgvs p.3). De namen van deze gedode vrienden van uw broer, op de eerder genoemde B.J. na, blijkt u echter niet te kennen (cgvs p.16). Van iemand die verklaart dat zijn broer en vrienden van zijn broer gedood werden omwille van hun deelname aan een demonstratie en zichzelf zijn land diende te verlaten omdat hij nadat hij initieel werd vrijgelaten na arrestatie omwille van zijn deelname aan dezelfde demonstratie toch vreest gedood te worden door de veiligheidsdiensten mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de consistente verklaringen aflegt over het aantal demonstranten dat gedood werd en de namen van de slachtoffers kan weergeven, temeer daar deze slachtoffers vrienden van zijn broer zouden zijn.

Wanneer het CGVS informeert of een Oromo organisatie, krant, magazine of ander mediakanaal over de dood van uw broer berichtte stelt u niet te verwachten van Oromo mediaorganisaties om zulke berichten te verspreiden en niet te weten of westerse Oromo organisaties dit doen. U stelt, hoewel u over een Facebookprofiel beschikt waarop u verklaart universitair geschoold te zijn, niet de mogelijkheid te hebben zulke berichtgeving te bekijken. U verklaart verder geen idee te hebben of internationale media over deze incidenten berichtten. Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat niet enkel buitenlandse kranten en nieuwswebsites maar ook Ethiopische Oromo organisaties en aan deze organisaties verwante websites berichtgeving te hebben verspreid over de protesten in april en mei 2014. De vaststelling dat u, als relatief hooggeschoolde Ethiopiër, hier geen idee van blijkt te hebben ondergraft andermaal uw bewering dat u en uw broer actief deelnamen aan deze protesten en dat uw broer tijdens een actie het leven liet.

Ook inzake uw vrijlating uit het politiekantoor van Ginchi en uw daaropvolgende opname in het hospitaal dient vastgesteld te worden dat u bijzonder inconsistente verklaringen aflegt. Zo stelde u op het moment van uw asielaanvraag dat de politie uw moeder opbelde na uw vrijlating uit het politiekantoor omdat u fysiek verzwakt was door de mishandelingen (vragenlijst cgvs – vraag 3.1). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat er geen telefoondekking is in uw dorp en een informant van de politie uw moeder thuis in het dorp opzoekt. Wanneer het CGVS u confronteert met uw tegenstrijdige beweringen ontkent u boudweg op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat uw moeder werd opgebeld (cgvs p.17-18). Eerder tijdens het gehoor voor het CGVS, voor de confrontatie met uw tegenstrijdige verklaring op de DVZ, beweerde u overigens nog dat uw moeder van uw nakende vrijlating hoorde op de markt van Ginchi (cgvs p.9).

De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de Ethiopische autoriteiten wordt verder ondergraven door de constatering dat u op 11.06.2014 GK Ethiopië op legale wijze verliet met een visum voor Italië, uitgevaardigd opdat u zou kunnen deelnemen aan de halve marathon van Telesia. Deze vaststelling bevestigt dat er geen enkele aanwijzing is dat u enige problemen met de Ethiopische autoriteiten zou kennen of zou hebben gekend voor uw vertrek uit Addis Abeba. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u de smokkelaar volgde en gehoorzaamde. Slechts wanneer het CGVS u er op wijst dat indien men gezocht wordt door de autoriteiten het eenvoudigweg gehoorzamen van een smokkelaar geen enkele invloed heeft op de intenties of het gedrag van de Ethiopische grenspolitie stelt u dat de smokkelaar het visum voor Italië toonde. U oppert verder de mogelijkheid dat de smokkelaar de douaneagenten kon overtuigen dat u uit Italië zou terugkeren (cgvs p.15). Gezien uw verklaring dat de Ethiopische autoriteiten u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst niet zullen arresteren maar stante pede zullen executeren (vragenlijst cgvs – vraag 5) kan uw bewering dat de Ethiopische veiligheidsdiensten u het land lieten verlaten na een geruststellend woordje van uw manager annex smokkelaar niet overtuigen. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat uw bijzonder onbeslist antwoord allerminst geloofwaardig overkomt. Van iemand wiens broer gedood werd door de Ethiopische autoriteiten, zelf gefolterd werd in een gevangenis en na vrijlating verneemt dat hij opnieuw gezocht wordt en door een smoes van zijn atletiekmanager/smokkelaar de veiligheidsdiensten kan omzeilen mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij over deze laatste gebeurtenis gedetailleerde en stellige verklaringen kan afleggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat hoewel u over een visum voor Italië beschikte u in dit land geen asielaanvraag indiende. U reisde integendeel verder naar België waar u op 12.06.2014 aankwam.

In België aangekomen wachtte u nog veertig dagen, tot 22 juli 2014, om een asielaanvraag in te dienen. Hierover moet worden gesteld dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij na zijn vlucht uit het land van herkomst onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt. Uit de vaststelling dat u ondanks uw visum

voor Italië toch doorreisde naar België en in dit land nog veertig dagen wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen kan worden afgeleid dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw vervolging door de Ethiopische autoriteiten ondergraaft.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er naar aanleiding van uw asielverzoek niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Inzake het door u neergelegde identiteitsdocument (Oromia regional state card - kebelekaart) werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Wat betreft het medische attest opgesteld door de centrumarts dient te worden opgemerkt dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Het document uitgaande van de Belgische Oromo Gemeenschap herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien dergelijk document enkel het vermogen heeft om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Het volstaat op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat deze brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten uwen behoeve in het kader van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap".

Ter zitting legt verzoeker "foto's genomen te Ginchi" neer "die de behandeling van Oromo mensen aankaart".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 juli 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de rechten van verdediging.

Het argument dat de betrouwbaarheid van Ethiopische documenten onzeker is, volstaat volgens verzoeker niet "om zomaar te concluderen dat de door verzoeker aangebrachte kebelekaart vals zou zijn". Hij herhaalt voorts "dat hij wel degelijk geboren werd in het jaar 1985 (Ethiopische kalender) en dus nu 23 jaar is" en dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar gaf wat "herkenbaar voor heel wat andere vluchtverhalen" is.

Verzoeker stelt "dat zijn dorp geen telecommunicatiedekking heeft" en dat hij zijn kebelekaart verkreeg via een landgenoot die naar Ethiopië ging en zo contact opnam met zijn familie. Hij ontkent te hebben verklaard "dat er telefonisch contact is geweest tussen deze landgenoot en zijn zus" en "dat zijn moeder opgebeld zou zijn geweest door de politie op het moment van zijn vrijlating".

Verzoeker benadrukt "dat hij slechts vier jaar school heeft gelopen" en klaagt aan dat er niet dieper werd ingegaan op zijn verklaring naar een middelbare school te zijn gegaan. Hij stelt: "Hij is niet naar de middelbare school gegaan en heeft zeker niet aan de universiteit gestudeerd. Hoe dit op zijn facebookprofiel is terecht gekomen, begrijpt verzoeker zelf niet."

Aangaande het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zijn vader overleden is, voert hij aan: "Het is niet omdat verzoeker deze feiten niet vermeld heeft bij DVZ dat ze niet hebben plaatsgevonden.". Hij stelt verder "dat zijn zus geen drie jaar is maar 21 jaar" en dat hij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande zich niet kan herinneren. Hij klaagt aan dat hier op het Commissariaat-generaal niet naar gevraagd werd.

Verzoeker ontkent dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde dat enkel zijn broer en een vriend van zijn broer gedood werden tijdens de betoging. Dit is volgens hem *“een eigen interpretatie van het CGVS”*. Hij meent dat *“dit tijdens het gehoor bij het CGVS opgeworpen dient te worden en dit opnieuw niet gebeurd is!”*.

Aangaande de berichtgeving door Oromo-organisaties, herhaalt hij dat hij niet universitair geschoold is en dat hij evenmin geconfronteerd werd met zijn Facebookprofiel. Volgens hem is het voorts *“heel normaal dat de media hierover niet berichten”* omdat deze Oromo-organisaties geen positie hebben waarbij ze hierover vrij kunnen berichten. Dienaangaande voegt hij bij zijn verzoekschrift *“Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap”*.

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing over het contacteren van verzoekers moeder na diens ziekenhuisopname, stelt verzoeker: *“Wat deze interpretatie over het loutere feit van de contactname van de moeder te maken heeft met verklaringen over zijn opname in het hospitaal en leidt tot de conclusie als zou verzoeker hierover inconsistente verklaringen hebben afgelegd, is een compleet raadsel!”*. Hij herhaalt dat hij nooit verklaarde dat zijn moeder telefonisch gecontacteerd werd, maar wel dat een informant *“door de politie aangesproken (werd) bij de markt van Ginchi en zo naar de moeder van verzoeker gestuurd”*. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal hierover verduidelijking had moeten vragen tijdens het gehoor.

Dat verzoeker met een visum zijn land kon verlaten, wijt hij aan het feit *“dat alles heel snel moest gaan”* en *“dat de autoriteiten nog niet de tijd hadden om de naam van verzoeker te verspreiden en zijn naam dus nog niet geseind stond bij de autoriteiten aan de douane”*. Hij verduidelijkt *“dat hij verklaard heeft dat de smokkelaar misschien de autoriteiten heeft kunnen overtuigen over het feit dat hij terug zou keren”*.

Verzoeker legt uit dat hij lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen *“omwille van het feit dat hij hier in zijn eentje werd achtergelaten door de smokkelaar en aan zijn lot overgelaten werd”* en dat hij niet wist *“hoe een asielprocedure in elkaar steekt, waar en bij wie hij daarvoor moest zijn”*. Hij klaagt aan dat dit element *“helemaal niet aangehaald werd tijdens het gehoor!”*.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij voert aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet oordeelde of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Hij wijst erop dat er *“geen onderzoek werd gedaan naar het risico dat verzoeker loopt bij terugkeer naar Ethiopië”* en citeert uit *“World Report 2016”* van Human Rights Watch en uit *“recente artikels van Human Rights Watch”*. Volgens verzoeker worden het non-refoulementbeginsel en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn identiteit, profiel en asielrelaas niet aannemelijk maakt.

2.6. Vooreerst legt verzoeker slechts één document neer waaruit zijn identiteit zou kunnen blijken, met name zijn kebelekaart. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de betrouwbaarheid van de Ethiopische kebelekaarten erg onzeker is. Dergelijke documenten moeten dan ook met gepast voorzichtigheid worden beoordeeld. *In casu* blijkt dat deze kaart vermeldt dat verzoeker op 04.06.2002 Ethiopische kalender (11.02.2010 Gregoriaanse kalender) 21 jaar oud was, wat zou betekenen dat hij thans ongeveer 27 jaar oud zou zijn, in tegenstelling tot zijn bewering slechts 23 jaar te zijn. Het laatste cijfer van het geboortjaar op dit document lijkt voorts overschreven (een '5' in plaats van een '1'), om dit te doen kloppen met de in België opgegeven leeftijd. Gelet op deze vaststellingen kan geen bewijswaarde gehecht worden aan de neergelegde kebelekaart.

2.7. Ook verzoekers verklaringen over zijn paspoort doen afbreuk aan zijn gehele geloofwaardigheid. Zo stelde hij dat er in dit paspoort visumstempels stonden voor India en Saoedi-Arabië van respectievelijk 2009 en 2012 Gregoriaanse kalender, omdat hij in deze landen deelnam aan atletiekwedstrijden, maar blijkt uit het administratief dossier dat een zoekopdracht naar verzoekers deelname aan wedstrijden in deze landen geen enkel resultaat opleverde. De stereotiepe bewering dat de atletiekmanager/smokkelaar zijn paspoort in Italië afnam (gehoor, p. 10), is overigens des te onaannemelijker indien verzoeker werkelijk reeds in 2009 en 2012 deelnam aan internationale loopwedstrijden, waardoor hij aldus het belang van een dergelijk identiteits- en reisdocument kende, temeer gezien hij na zijn aankomst in Italië naar België doorreisde.

2.8. Verzoeker biedt evenmin duidelijkheid over zijn scholing, daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts vier jaar scholing en geen secundair onderwijs te hebben gevolgd, maar op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij aan de middelbare school van Ginchi studeerde (gehoor, p. 2) en uit zijn Facebookprofiel dan weer blijkt dat hij niet alleen aan de middelbare school van Ginchi les volgde, maar ook aan de universiteit van Addis Abeba. Ook de door verzoeker neergelegde kebelekaart, afgegeven 04.06.2002 Ethiopische kalender toen hij, volgens het document, 21 jaar was, vermeldt "*student*" als "*profession*".

2.9. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het vasthouden aan één versie van de feiten en tot het louter tegenspreken van de motivering in de bestreden beslissing - "*dat hij wel degelijk geboren werd in het jaar 1985 (Ethiopische kalender) en dus nu 23 jaar is*", dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar gaf wat "*herkenbaar voor heel wat andere vluchtverhalen*" is en "*dat hij slechts vier jaar school heeft gelopen*" -, zonder evenwel aan de hand van concrete argumenten bovenstaande bevindingen in een ander daglicht te stellen. Uit het geheel van verzoekers verklaringen kan minstens blijken dat hijzelf wel toegeeft middelbare studies te hebben gedaan en uit zijn facebook dat hij universitaire studies aanving. Dat hij dit thans ontkent ondergraaft zijn geloofwaardigheid.

2.10. Verder maakt verzoeker de problemen en het overlijden van zijn vader niet aannemelijk gezien hij diens dood ten gevolge van een detentie niet eens vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hem opgedragen werd alle vluchtredenen op te geven (vragenlijst DVZ, vraag 5) en hem ook expliciet gevraagd werd naar een eventuele datum van overlijden van zijn ouders (verklaring DVZ, vraag 13A). Hij stelde daarentegen dat zijn vader thans verblijft te "*Ginchi Kebele 01/02*" en liet wel noteren dat

zijn stiefmoeder gestorven is (verklaring DVZ, vraag 13A-13B). Dat verzoeker dienaangaande leugenachtige verklaringen aflegt, wordt bevestigd door de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf een jongere zus van ongeveer 3 jaar te hebben (verklaring DVZ, vraag 17), wat zou betekenen dat verzoekers vader onmogelijk in 2007 Gregoriaanse kalender kan zijn overleden. In het verzoekschrift blijft het bij het minimaliseren en het louter tegenspreken van voorgaande vaststellingen - *"Het is niet omdat verzoeker deze feiten niet vermeld heeft bij DVZ dat ze niet hebben plaatsgevonden."*, *"dat zijn zus geen drie jaar is maar 21 jaar"* en dat hij zich zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande niet kan herinneren -, maar wordt nagelaten enige dienstige argumenten aan te voeren. Aldus spreekt verzoeker ook op dit punt niet de waarheid.

2.11. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken deed uitschijnen dat tijdens de demonstratie te Ginchi enkel zijn broer en diens vriend B.J. gedood werden (vragenlijst DVZ, vraag 5), maar hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat er meer doden vielen (gehoor, p. 3), stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel ander slachtoffer kan noemen (gehoor, p. 16). Verzoekers stelling dat hij niet denkt dat Ethiopische of westerse Oromo-mediaorganisaties over de dood van zijn broer zouden berichten en dat hij geen idee had of internationale media over de betogingen berichten, alsook de bewering in het verzoekschrift *"dat de media hierover niet berichten"* omdat deze Oromo-organisaties geen positie hebben waarbij ze hierover vrij kunnen berichten, stroken dan weer niet met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat niet enkel buitenlandse kranten en nieuwswebsites maar ook Ethiopische Oromo-organisaties en aan deze organisaties verwante websites berichtgeving hebben verspreid over de protesten in april en mei 2014. Van verzoeker, die deelnam aan de betoging in mei 2014, waarbij zijn broer en anderen omkwamen en waardoor verzoeker zelf gearresteerd, mishandeld en gehospitaliseerd werd, kan worden verwacht dat hij nadien de berichtgeving over deze betoging nauwgezet zou volgen. Dat verzoeker niet eens op de hoogte was van het feit dat Oromo-organisaties over dergelijke demonstraties berichten, is dan ook geheel onaannemelijk, temeer gezien verzoeker, volgens de bij het verzoekschrift gevoegde *"Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap"*, sinds zijn aankomst in België nog steeds actief is voor de Oromo-gemeenschap.

2.12. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt betreffende het overlijden van zijn vader, verzoekers deelname en de deelname van zijn broer aan de betoging in de middelbare school van Ginchi, verzoekers hechtenis in het politiekantoor van Ginchi, zijn verblijf in het hospitaal omwille van de ondergane foltering tijdens de detentie of het overlijden van zijn broer door een politiekogel tijdens de demonstratie.

2.13. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker *"Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap"*, waarin de precaire situatie van de Oromo-gemeenschap in Ethiopië wordt geschetst, en ter zitting legt hij *"foto's genomen te Ginchi die de behandeling van Oromo mensen aankaart"* neer. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op bovenstaande vaststellingen - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.14. Dat verzoeker geen vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker het land op legale wijze verliet met een visum voor Italië, om deel te nemen aan de halve marathon van Telesia. Verzoekers verklaringen op het gehoor (*"Ik heb hem geld gegeven om een brief te krijgen van de ethiopische Atletiekfederatie. Met die brief gingen we naar de Ethiopische Atletiekfederatie. Ik weet niet of hij voor hen werkt of niet. (...) Het proces ging er snel. Ik vreesde voor mijn leven. Ik betaalde hem 200.000 bir om hem alles zo snel mogelijk te doen regelen. Hij regelde alle administratieve zaken. Ik volgde hem en gehoorzaamde zijn orders. (...) Toen we de douane passeerden zagen ze duidelijk dat er een visum voor Italie in stond. Die man kon hen overtuigen dat ik daar een wedstrijd moest gaan lopen. Zo heeft hij hen misschien kunnen overtuigen dat ik naar daar moest en zou terugkomen."*; gehoor, p. 15), noch de beweringen in het verzoekschrift (*"dat alles heel snel moest gaan"* en *"dat de autoriteiten nog niet de tijd hadden om de naam van verzoeker te verspreiden en zijn naam dus nog niet geseind stond bij de autoriteiten aan de douane"*) kunnen verklaren waarom verzoeker het risico nam een visum aan te vragen en vervolgens op legale wijze zijn land te verlaten, indien hij werkelijk de Ethiopische autoriteiten vreest. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de Ethiopische autoriteiten nalatig traag zouden zijn indien verzoeker een bedreiging voor de veiligheid van het land zou uitmaken.

2.15. Ook het feit dat verzoeker over een visum voor Italië beschikte, maar in dit land geen asielaanvraag indiende, doch wel naar België verder reisde waar hij vervolgens pas na 40 dagen een asielprocedure opstartte, ondermijnt de ernst van de door hem beweerde vervolging. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen *“omwille van het feit dat hij hier in zijn eentje werd achtergelaten door de smokkelaar en aan zijn lot overgelaten werd”* en dat hij niet wist *“hoe een asielprocedure in elkaar steekt, waar en bij wie hij daarvoor moest zijn”*, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient, temeer gezien verzoeker volgens zijn eigen Facebookprofiel hooggeschoold is, begeleid werd door een smokkelaar en in het verleden reeds internationale reizen ondernam. Verzoeker kan zijn eigen nalatigheid dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom hij zo lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen.

2.16. Waar in het verzoekschrift meermaals wordt aangeklaagd dat verzoeker met bepaalde vaststellingen in de bestreden beslissing niet werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De Raad kan maar vaststellen dat verzoekende partij ook thans geen deugdelijke toelichtingen kan geven.

2.17. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap”* vermeldt nog dat verzoeker sinds 2015 actief is voor de Oromo-gemeenschap in België, en dat dit *“is sufficient to end him in one of the notorious Ethiopian secret prisons; where it is very unlikely to come out alive”*. De verklaring wijst op *“the eminent danger hanging on the life and security of G.F.A.”* en stelt dat verzoeker *“is facing a very serious and life threatening problem if he is deported back to Ethiopia”*. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, Genève, 1992, 96). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België actief zou zijn voor de Oromo-gemeenschap, noch dat de Ethiopische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond, zoals ook blijkt uit de vaststelling dat verzoeker zijn land op legale wijze en met een visum kon verlaten, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België. De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België, bekendheid zouden genieten bij de Ethiopische autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de

Ethiopische autoriteiten zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen. Verzoeker brengt hiertoe evenmin enige recente objectieve informatie aan.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet oordeelde of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, terwijl artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dit volgens verzoeker vereist, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op meervoudige asielaanvragen, maar op basis van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.21. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.22. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Uit de in het verzoekschrift geciteerde rapporten en artikelen over de gewelddadige reactie van de autoriteiten bij burgerprotesten ("*World Report 2016*" van Human Rights Watch en "*recente artikels van Human Rights Watch*") blijkt niet dat er in Ethiopië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.23. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.25. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK